

že, wy baby a něhujšcho tať grosńe! něstojmy ga we Božej ruze? Wašch plišcěž ga nějo k hustojańu! Zo scźicha; pschi kuzdem řagńeńu še mudruju: nět jo how, nět jo tam deriko, a Heinrich žakosczi: „D humožnik, moje zeke peńese šu w spisčze, čto zo šobu, je holowat?“

Lej, kať šu nět šchyně hutšchoby tať pokorne! Kať woni bjatuju: Wodaj nam našche winy, ať my je wodawamy našchym winikam!

Nět jo do groda deriko! Čto zo gorěj glědat. Možno až še pali, a my šejžimy w hogńu. Za lesom s lažka gorěj, chwališch Boga, ta granata něj šapalika, ta fara teť hysčczi stoj. Ale gorna wjaš še pali, šchindergaša teke. Seger bijo tschich. Ta bitwa chyla še bližej, šname, až Franzosate zopaju. Ranuny muše w gumńe bysch abo pschi šamej wšy. Te mitrailljese řapozu zeke we jadnom, ten chrom še šatschěšo pschi kuzdem řagńeńu. My šejžimy we nejdělyńšchej tužyzy; šmertna tschachota naš hoblapujo! Žišchetka, to jo šudny žeń!

Tošch šluchaj, šwercha še woła mama! mama! Da grobowka pošnajo ten głoš šwojog šyna, tog hušchka; wona zo gorěj, my ju s mozu žaržymy. Sabogala, kněni, to jano niz; wenze šu šmertne žni! Wona plazo, ten głoš hušchichńo, — to běšcho šlědne božeme jadnog ryšchaťa, tog šyna s domu. Won jo tudy šwojog šastšcheloneg hušchka na boť huńašł, jo tschěł pschi tom šwojeje mašchi hoblizo hysčczi raš hogleđasch; podermo! S tschizu teje zesczi puschńony jo šwoje hulany wjadł psches Bogese, jo pla Sedana hysčczi raš wojowať a potom šwoj końz namaťať. Won spi w franzojskej semji.